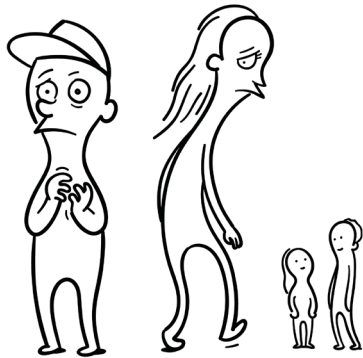


# Kaos i hodet

HJERNELÆRING | FORTELLING

Knut skjønner det før han har lukket igjen munnen. Han ser det på hele Ellen. Det er akkurat som om kroppen hennes er blitt stiv. Og ansiktet er litt skeivt, som om det ikke kan bestemme seg for om det skal være sinna eller trist.

Det der burde han ikke ha sagt. Men det var jo ikke meningen, det bare ramla ut.



Ellen snur og går sin vei. Knut står der med munnen åpen og prøver å komme på noe mer han kan si, noe annet, noe som kan reparere, men han kommer ikke på noe, og uansett er det for seint, Ellen er allerede borte ved de som hopper paradiset, og kan ikke høre ham.

Kanskje han kan si unnskyld i storefri, eller bli med å spille dødball, for da pleier de å le sammen. Men nei, det går nok ikke, for hvis han spør om å få være med på dødball, kommer sikkert Ellen til å gå og gjøre noe annet. Men hva om han sender en lapp til henne i timen? En lapp med en hyggelig tegning på? En sol som smiler, eller noe? Men tenk om noen

ser den og sier at han er forelska i Ellen? Det går heller ikke.

Knut leiter og leiter inni hodet etter noe som kan gjøre alt godt igjen, men der inne er det like rotete som i boden til pappa. Pappa pleier bare å åpne døra, kaste ting inn, og legge hele ryggen mot døra for å få den igjen. Og har han først kastet noe inn der, er det helt umulig å finne det igjen etterpå.

Knut er redd for at boden en dag skal eksplodere, akkurat slik det føles som om hodet hans skal gjøre.